

Arrest

**nr. 341 175 van 13 februari 2026
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 9 februari 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 4 februari 2026 tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding naar/vaststelling van de grens.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ROBERFROID, die *loco* advocaat O. TODTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, komt in september 2020 België binnen en dient op 1 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Uit een EURODAC-onderzoek blijkt dat verzoekers vingerafdrukken werden genomen in Cyprus op 10 december 2013 (AD, stuk 6).

1.3. Op 23 oktober 2020 richten de Belgische overheden een verzoek tot terugname aan de Cypriotische autoriteiten op grond van artikel 18.1.b) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat

verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. De Cypriotische autoriteiten antwoorden niet binnen de voorziene termijn, zodat zij overeenkomstig artikel 25.2 van de Dublin-III Verordening op 10 november 2020 geacht worden stilzwijgend in te stemmen met de behandeling van verzoekers verzoek.

1.5. Op 27 november 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*). Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 250 874 van 11 maart 2021 wordt de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissing bevolen.

1.6. Op 1 maart 2021 wordt ten opzichte van verzoeker een beslissing genomen tot terugdrijving naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Bij arrest van de Raad nr. 250 875 van 11 maart 2021 wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissing bevolen.

1.7. Bij arrest van de Raad nr. 254 980 van 25 mei 2021 wordt de bijlage 26*quater* vernietigd.

1.8. De overdrachtstermijn naar Cyprus verstrijkt waardoor België bevoegd wordt voor de behandeling van verzoekers verzoek.

1.9. Op 2 augustus 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing waarbij het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet ontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker stelt hiertegen een beroep in dat verworpen wordt bij arrest van de Raad nr. 270 820 van 31 maart 2022.

1.10. Op 3 mei 2022 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met een termijn van dertig dagen (bijlage 13*quinquies*).

1.11. Op 12 juli 2022 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 18 november 2022 verklaart de commissaris-generaal dit verzoek niet ontvankelijk (volgend verzoek).

1.12. Op 19 januari 2023 dient verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 30 maart 2023 verklaart de commissaris-generaal dit verzoek niet ontvankelijk (volgend verzoek).

1.13. Op 27 april 2023 ontvangt verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van dertig dagen om het grondgebied vrijwillig te verlaten (bijlage 13*quinquies*).

1.14. Op 17 juli 2023 dient verzoeker een vierde verzoek om internationale bescherming in. Op 27 februari 2024 verklaart de commissaris-generaal dit verzoek niet ontvankelijk (volgend verzoek).

1.15. Op 12 maart 2024 wordt het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 april 2023 gereactiveerd.

1.16. Op 2 oktober 2024 dient verzoeker een vijfde verzoek om internationale bescherming in. Op 17 december 2024 verklaart de commissaris-generaal dit verzoek niet ontvankelijk (volgend verzoek).

1.17. Op 9 januari 2025 wordt het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 april 2023 gereactiveerd.

1.18. Op 8 september 2025 dient verzoeker een zesde verzoek om internationale bescherming in.

1.19. Op 23 december 2025 wordt ten opzichte van verzoeker een beslissing genomen tot het vasthouden in een welbepaalde plaats. Op dezelfde dag verklaart de arts van het gesloten centrum dat verzoeker op dat ogenblik niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk zou kunnen inhouden op artikel 3 van het EVRM en dat verzoeker geschikt was om in het centrum te verblijven en om te reizen (AD, stuk 226).

1.20 Op 16 januari 2026 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Het beroep tegen deze beslissing wordt verworpen bij arrest van de Raad nr. 340 377 van 30 januari 2026.

1.21 Op 20 januari 2026 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering van terugleiding naar/vaststelling van de grens.

1.22. Op 26 januari 2026 vordert verzoeker bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissing. Bij arrest met nummer 340 511 van 4 februari 2026 werd de schorsing van de tenuitvoerlegging van voormelde beslissing bevolen. In zijn arrest oordeelde Raad dat uit de stukken van het administratief dossier niet kon blijken dat in de aanloop naar, dan wel bij het nemen van de beslissing van 20 januari 2026 een zorgvuldig en nauwkeurig onderzoek naar alle omstandigheden die betrekking hebben op het individueel geval van verzoeker, met name in het licht van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), had plaatsgehad en de beslissing op dit punt ook niet deugdelijk was gemotiveerd. Voorts werd vastgesteld dat in de beslissing geen afweging werd gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM en dat de evaluatie in het licht van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) niet beruiste op enig daadwerkelijk actueel onderzoek.

1.23. Op 4 februari 2026 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering van terugleiding naar/vaststelling van de grens. Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT VASTHOUDING IN EEN WELBEPAALE PLAATS MET HET OOG OP VERWIJDERING EN TERUGLEIDING NAAR/VASTSTELLING VAN DE GRENS

Het reeds gegeven bevel om het grondgebied te verlaten is terug uitvoerbaar overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de wet van 15 december 1980

Aan de heer / mevrouw (1), die verklaart te heten (1),

naam: A.

voornaam: A.

geboortedatum: (...).(…).1993

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Syrië (Arabische Rep.)

In voorkomend geval, alias:

Werd op 27/04/2023, met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, en tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de wet), het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Op 08/09/2025 heeft betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming ingediend. De uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel werd tijdens de behandeling van dit verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 52/3, § 3, van de wet opgeschort.

Op 23/12/2025 werd door DVZ een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats genomen in toepassing van artikel 74/6, § 1, 2°, van de wet.

Op 16/01/2026 werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) genomen. Betrokkene diende tegen deze beslissing een niet-schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), die het beroep op 30/01/2026 verworpen heeft.

Derhalve is het verzoek om internationale bescherming negatief afgesloten en is de verwijderingsmaatregel van 27/04/2023 overeenkomstig artikel 52/3, § 3, van de wet terug uitvoerbaar.

Bij het nemen van de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten, houdt de minister of zijn gemachtigde in toepassing van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 rekening met hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land: betrokkene verklaarde bij de DVZ dat hij geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen heeft. Wel verblijven volgens zijn verklaringen zijn moeder, vier broers en twee tantes legaal in België en zou zijn vader in Duitsland verblijven. DVZ wijst er echter op dat deze familieleden niet tot de gezinskern van betrokkene behoren. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen ouders en hun meerderjarige kinderen of tussen meerderjarige broers onderling, zonder dat er bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. Het loutere feit dat betrokkene op heden samenwoont met zijn moeder, is onvoldoende om te getuigen van dergelijke bijkomende banden. Betrokkene verklaart dat hij in België instaat voor de zorgen voor zijn moeder. DVZ wijst er echter op dat betrokkene niet kan werken in België en dat hij derhalve geen inkomen kan verwerven voor zijn moeder. Bovendien verklaart betrokkene dat vier broers in België verblijven. Betrokkene kan geenszins

aantonen waarom die niet voor de in België verblijvende moeder zouden kunnen zorgen. De moeder van betrokkene heeft bovendien verblijfsrecht in België en heeft dan ook toegang tot alle noodzakelijke zorgen in België. Bijgevolg maakt betrokkene het niet aannemelijk dat zijn moeder van zijn aanwezigheid zou afhankelijk zijn. Bovendien wijst DVZ erop dat betrokkene reeds internationale bescherming geniet in Cyprus en dat bijgevolg het familieleven tussen betrokkene en zijn in België verblijvende familieleden binnen de Schengen-zone kan worden voortgezet. Binnen de Schengen-zone bestaat er immers een vrij verkeer van personen, waardoor betrokkene vrij kan reizen tussen de verschillende Lidstaten van de Schengen-zone. Bijgevolg kan het familieleven tussen betrokkene en zijn familieleden in Europa worden verdergezet. Betrokkene maakt een schending in de zin van artikel 8 EVRM geenszins aannemelijk.

Wat de medische situatie van betrokkene betreft, verklaarde betrokkene bij de DVZ medische problemen te hebben. In het kader van het gehoor bij de DVZ op 23/12/2025 heeft betrokkene verklaard dat hij psychologische problemen heeft en dat hij medicatie gebruikt. Betrokkene legde hiervan medische documenten neer. Ook in het verleden verklaarde betrokkene reeds nood te hebben aan psychologische opvolging en medicatie. Betrokkene legde hiervan ook reeds medische documenten neer. Op 23/12/2025 werd betrokkene in het gesloten centrum gezien door een arts, die heeft vastgesteld dat betrokkene op dat ogenblik geschikt was om in het gesloten centrum te verblijven en dat betrokkene op dat moment niet leed aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM. DVZ werd nadien niet in het bezit gesteld van nieuwe medische informatie. DVZ wijst er bovendien op dat betrokkene reeds internationale bescherming geniet in Cyprus en dat hij het niet kan aannemelijk maken dat hij daar geen toegang zou hebben tot de noodzakelijke medische zorgen.

Hoewel uit de door hem neergelegde documenten (o.a. document Ulysse) en verklaringen blijkt dat betrokkene in behandeling is bij een psycholoog en een psychiater, maakt betrokkene het op basis van die informatie niet aannemelijk dat hij niet zou kunnen reizen, noch dat hij in Cyprus geen toegang zou hebben tot medische zorgen. DVZ merkt op dat het CGVS in haar beslissing van 16/01/2026 het volgende stelde: "De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw psychologische toestand doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoonde dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95). Het nieuwe psychologische attest (d.d. 15/07/2025) en het overzicht van uw consultaties bij de psycholoog en de psychiater (d.d. 29/10/2025) bevestigen weliswaar dat u actueel in psychologische/psychiatrische behandeling bent en dat een voortzetting van deze behandeling belangrijk is, maar tonen niet aan dat u omwille van psychologische moeilijkheden dan werkelijk niet in staat zou zijn om uw rechten als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus te kunnen doen gelden of dat u nood hebt aan een zeer specifieke psychologische en/of medische behandeling die in Cyprus niet beschikbaar zou zijn. Bovendien zorgt het feit dat verschillende familieleden van u in België verblijven ervoor dat u in geval van terugkeer naar Cyprus kan terugvallen op een familiaal/sociaal netwerk om te kunnen voorzien in uw meeste elementaire behoeften in afwachting van het vernieuwen van uw verblijfstitel. Uit uw verklaringen in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming blijkt toch dat u tijdens uw verblijf in Cyprus financiële ondersteuning kreeg van uw broers in België [...]. Niets verhindert ook dat uw familieleden met u mee zouden reizen naar Cyprus of u daar zouden bezoeken om u eventueel bij te staan bij het in orde brengen van uw verblijfsrechtelijke situatie daar" (beslissing CGVS d.d. 16/01/2026, p. 4).

DVZ merkt op dat deze beoordeling door de RVV in beroep bevestigd werd op 30/01/2026. De RVV stelde in haar arrest van 30/01/2026 dat uit de door betrokkene neergelegde medische documenten blijkt dat betrokkene op heden nog steeds in psychologische behandeling is en dat de voortzetting van de behandeling belangrijk is, doch de RVV stelde eveneens: "Uit deze stukken blijkt evenwel nog steeds niet dat verzoeker omwille van psychologische moeilijkheden dan werkelijk niet in staat zou zijn om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus te kunnen doen gelden of dat hij nood heeft aan een zeer specifieke psychologische en/of medische behandeling en/of medicamenteuze begeleiding die in Cyprus niet beschikbaar zou zijn" (arrest RVV nr. 340 377 d.d. 30/01/2026, p. 12). Voorts stelde de RVV: "De Raad is van oordeel dat de medische stukken voorgelegd in het kader van huidig volgend beschermingsverzoek niet aantonen dat er sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid, dan wel van een blijvende of ernstige schade die continue gespecialiseerde medische behandelingen, laat staan een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen. Het wordt niet ontkend dat verzoeker reeds lange tijd kampt met psychologische problemen en dat de ondersteuning van zijn familie in België belangrijk voor hem is, doch uit het attest van 15 juli 2025 blijkt geenszins dat verzoeker zich in Cyprus niet zou kunnen beroepen op ondersteuning en bovendien beschikt hij over een netwerk in België dat hem zou kunnen bijstaan en desgevallend naar Cyprus mee kan afreizen voor een bepaalde periode" (arrest RVV nr. 340 377 d.d. 30/01/2026, p. 13).

DVZ besluit dienaangaande dat hoewel het vaststaat dat betrokkene op heden psychologische problemen heeft en hiervoor in België behandeld wordt, hij het niet aannemelijk kan maken dat hij als een gevolg van deze problemen niet zou kunnen terugkeren naar Cyprus om daar zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden. Betrokkene kan het op basis van de thans voorgelegde stukken – waaruit enkel kan blijken dat hij op heden een medische behandeling krijgt – niet aantonen dat hij in Cyprus geen medische behandeling zou kunnen krijgen. Derhalve is er geen schending in de zin van artikel 3 EVRM.

Terugleiding naar de grens/vaststelling van de grens
REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING/VASTSTELLING NAAR/VAN DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Uit het administratief dossier blijkt het risico op onderduiken actueel en reëel is:

- In toepassing van artikel 1, § 2, 3°, van de wet staat het vast dat de betrokkene in het verleden niet heeft meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit het dossier blijkt immers dat betrokkene een ICAM-coaching opstartte. Betrokkene werd op 27/05/2024 uitgenodigd voor een gesprek met de ICAM-coach. Er werden nadien nog nieuwe afspraken gemaakt in het kader van opvolging van het coaching traject op 12/06/2024 en 27/06/2024 en 17/07/2024. Op 24/07/2024 werd er echter besloten om het coaching traject stop te zetten. Er zijn voor betrokkene momenteel immers geen verblijfsopties in België. Daarnaast heeft betrokkene tijdens het coaching traject ook duidelijk aangegeven niet mee te willen werken aan een vrijwillige terugkeer naar Cyprus, waar betrokkene een verblijfsstatus geniet. Derhalve staat het vast dat betrokkene blij heeft gegeven dat hij niet meewerkt met de asielinstanties. Een vasthouding om de gegevens te verkrijgen die ten grondslag liggen aan het verzoek om internationale bescherming is derhalve opportuun.

- In toepassing van artikel 1, § 2, 4°, van de wet is immers gebleken dat betrokkene zich niet aan volgende maatregel heeft gehouden: betrokkene kreeg op 27/11/2020 een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) en kreeg hierbij een termijn van 10 dagen om het grondgebied vrijwillig te verlaten. Op 03/05/2022 kreeg betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten (BGV) en kreeg hierbij een termijn van 30 dagen om het grondgebied vrijwillig te verlaten. Op 27/04/2023 kreeg betrokkene opnieuw een BGV en kreeg hierbij een termijn van 30 dagen om het grondgebied vrijwillig te verlaten. En op 12/03/2024 en 09/01/2025 werd het BGV van 27/04/2023 gereactiveerd. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om te veronderstellen dat betrokkene zich in de toekomst evenmin aan de hem/haar opgelegde maatregelen zal houden.

- In toepassing van artikel 1, § 2, 7°, van de wet heeft betrokkene immers verborgen dat hij zijn vingerafdrukken reeds heeft gegeven in Cyprus. Derhalve staat het vast dat betrokkene blij heeft gegeven dat hij/zij niet meewerkt met de asielinstanties.

- In toepassing van artikel 1, § 2, 8°, van de wet staat het vast dat betrokkene in België reeds meerdere verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing. Betrokkene diende immers reeds op 01/10/2020, 12/07/2022, 19/01/2023, 17/07/2023 en 02/10/2024 verzoeken om internationale bescherming in, die negatief werden afgesloten.

- In toepassing van artikel 1, § 2, 9°, van de wet heeft betrokkene in het kader van het interview bij DVZ aanvankelijk verborgen dat hij/zij vroeger al een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Betrokkene verklaarde op 15/10/2020 immers nog geen verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend in een andere Lidstaat. Uit het dossier blijkt echter dat betrokkene al een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Cyprus vooraleer hij naar België kwam.

Op basis van bovenstaande elementen is de DVZ van oordeel dat het risico op onderduiken actueel en reëel is.

Verzoek om internationale bescherming:

Op 16/01/2026 werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) genomen. Betrokkene diende tegen deze beslissing een niet-schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), die het beroep op 30/01/2026 verworpen heeft. Het CGVS was in haar beslissing van 16/01/2026 van oordeel dat betrokkene geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat betrokkene voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking zou komen. Betrokkene geniet immers reeds internationale bescherming in Cyprus.

Artikel 3 EVRM – terugkeer:

Uit de beslissing van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het CGVS was in haar beslissing van oordeel dat een terugkeer naar Cyprus, waar betrokkene reeds internationale bescherming geniet, verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Artikel 3 EVRM – medische elementen

Wat de medische situatie van betrokkene betreft, verklaarde betrokkene bij de DVZ medische problemen te hebben. In het kader van het gehoor bij de DVZ op 23/12/2025 heeft betrokkene verklaard dat hij psychologische problemen heeft en dat hij medicatie gebruikt. Betrokkene legde hiervan medische documenten neer. Ook in het verleden verklaarde betrokkene reeds nood te hebben aan psychologische opvolging en medicatie. Betrokkene legde hiervan ook reeds medische documenten neer. Op 23/12/2025 werd betrokkene in het gesloten centrum gezien door een arts, die heeft vastgesteld dat betrokkene op dat ogenblik geschikt was om in het gesloten centrum te verblijven en dat betrokkene op dat moment niet leed aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM. DVZ werd nadien niet in het bezit gesteld van nieuwe medische informatie. DVZ wijst er bovendien op dat betrokkene reeds internationale bescherming geniet in Cyprus en dat hij het niet kan aannemelijk maken dat hij daar geen toegang zou hebben tot de noodzakelijke medische zorgen.

Hoewel uit de door hem neergelegde documenten (o.a. document Ulysse) en verklaringen blijkt dat betrokkene in behandeling is bij een psycholoog en een psychiater, maakt betrokkene het op basis van die informatie niet aannemelijk dat hij niet zou kunnen reizen, noch dat hij in Cyprus geen toegang zou hebben tot medische zorgen. DVZ merkt op dat het CGVS in haar beslissing van 16/01/2026 het volgende stelde: “De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw psychologische toestand doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoonde dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95). Het nieuwe psychologische attest (d.d. 15/07/2025) en het overzicht van uw consultaties bij de psycholoog en de psychiater (d.d. 29/10/2025) bevestigen weliswaar dat u actueel in psychologische/psychiatrische behandeling bent en dat een voortzetting van deze behandeling belangrijk is, maar tonen niet aan dat u omwille van psychologische moeilijkheden dan werkelijk niet in staat zou zijn om uw rechten als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus te kunnen doen gelden of dat u nood hebt aan een zeer specifieke psychologische en/of medische behandeling die in Cyprus niet beschikbaar zou zijn. Bovendien zorgt het feit dat verschillende familieleden van u in België verblijven ervoor dat u in geval van terugkeer naar Cyprus kan terugvallen op een familiaal/sociaal netwerk om te kunnen voorzien in uw meeste elementaire behoeften in afwachting van het vernieuwen van uw verblijfstitel. Uit uw verklaringen in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming blijkt toch dat u tijdens uw verblijf in Cyprus financiële ondersteuning kreeg van uw broers in België [...]. Niets verhindert ook dat uw familieleden met u mee zouden reizen naar Cyprus of u daar zouden bezoeken om u eventueel bij te staan bij het in orde brengen van uw verblijfsrechtelijke situatie daar” (beslissing CGVS d.d. 16/01/2026, p. 4).

DVZ merkt op dat deze beoordeling door de RVV in beroep bevestigd werd op 30/01/2026. De RVV stelde in haar arrest van 30/01/2026 dat uit de door betrokkene neergelegde medische documenten blijkt dat betrokkene op heden nog steeds in psychologische behandeling is en dat de voortzetting van de behandeling belangrijk is, doch de RVV stelde eveneens: “Uit deze stukken blijkt evenwel nog steeds niet dat verzoeker omwille van psychologische moeilijkheden dan werkelijk niet in staat zou zijn om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus te kunnen doen gelden of dat hij nood heeft aan een zeer specifieke psychologische en/of medische behandeling en/of medicamenteuze begeleiding die in Cyprus niet beschikbaar zou zijn” (arrest RVV nr. 340 377 d.d. 30/01/2026, p. 12). Voorts stelde de RVV: “De Raad is van oordeel dat de medische stukken voorgelegd in het kader van huidig volgend beschermingsverzoek niet aantonen dat er sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid, dan wel van een blijvende of ernstige schade

die continue gespecialiseerde medische behandelingen, laat staan een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen. Het wordt niet ontkend dat verzoeker reeds lange tijd kampt met psychologische problemen en dat de ondersteuning van zijn familie in België belangrijk voor hem is, doch uit het attest van 15 juli 2025 blijkt geenszins dat verzoeker zich in Cyprus niet zou kunnen beroepen op ondersteuning en bovendien beschikt hij over een netwerk in België dat hem zou kunnen bijstaan en desgevallend naar Cyprus mee kan afreizen voor een bepaalde periode” (arrest RVV nr. 340 377 d.d. 30/01/2026, p. 13).

DVZ besluit dienaangaande dat hoewel het vaststaat dat betrokkene op heden psychologische problemen heeft en hiervoor in België behandeld wordt, hij het niet aannemelijk kan maken dat hij als een gevolg van deze problemen niet zou kunnen terugkeren naar Cyprus om daar zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden. Betrokkene kan het op basis van de thans voorgelegde stukken – waaruit enkel kan blijken dat hij op heden een medische behandeling krijgt – niet aantonen dat hij in Cyprus geen medische behandeling zou kunnen krijgen. Derhalve is er geen schending in de zin van artikel 3 EVRM.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Artikel 8 EVRM – gezins- en familielevens

Betrokkene verklaarde bij de DVZ dat hij geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen heeft. Wel verblijven volgens zijn verklaringen zijn moeder, vier broers en twee tantes legaal in België en zou zijn vader in Duitsland verblijven. DVZ wijst er echter op dat deze familieleden niet tot de gezinskern van betrokkene behoren. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen ouders en hun meerderjarige kinderen of tussen meerderjarige broers onderling, zonder dat er bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. Het loutere feit dat betrokkene op heden samenwoont met zijn moeder, is onvoldoende om te getuigen van dergelijke bijkomende banden. Betrokkene verklaart dat hij in België instaat voor de zorgen voor zijn moeder. DVZ wijst er echter op dat betrokkene niet kan werken in België en dat hij derhalve geen inkomen kan verwerven voor zijn moeder. Bovendien verklaart betrokkene dat vier broers in België verblijven. Betrokkene kan geenszins aantonen waarom die niet voor de in België verblijvende moeder zouden kunnen zorgen. De moeder van betrokkene heeft bovendien verblijfsrecht in België en heeft dan ook toegang tot alle noodzakelijke zorgen in België. Bijgevolg maakt betrokkene het niet aannemelijk dat zijn moeder van zijn aanwezigheid zou afhankelijk zijn. Bovendien wijst DVZ erop dat betrokkene reeds internationale bescherming geniet in Cyprus en dat bijgevolg het familieleven tussen betrokkene en zijn in België verblijvende familieleden binnen de Schengen-zone kan worden voortgezet. Binnen de Schengen-zone bestaat er immers een vrij verkeer van personen, waardoor betrokkene vrij kan reizen tussen de verschillende Lidstaten van de Schengen-zone. Bijgevolg kan het familieleven tussen betrokkene en zijn familieleden in Europa worden verdergezet. Betrokkene maakt een schending in de zin van artikel 8 EVRM geenszins aannemelijk.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

(...)”

2. Over de rechtspleging

2.1. Op 12 februari 2006 heeft verzoeker een pleitnota overgemaakt aan de Raad. De neerlegging van een dergelijk stuk is niet voorzien in het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV). Echter, in de mate dat het een reflectie weergeeft van het pleidooi van verzoeker ter terechtzitting, wordt het stuk niet als procedur stuk maar enkel ter informatie in overweging genomen (in die zin RvS 6 december 2017, nr. 240.104; RvS 22 september 2015, nr. 232.271; RvS 19 november 2014, nr. 229.211; RvS 1 juni 2011, nr. 213.632).

2.2. Samen met deze pleitnota legt verzoeker twee stukken voor ter staving van zijn betoog dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verzoeker zal blootstellen aan een in artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

De Raad wijst erop dat verzoeker, overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, nog tot op de zitting elementen kan voorleggen. De Raad is immers volgens deze bepaling in de uiterst dringende procedure gehouden tot een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

Volgens rechtspraak van het Grondwettelijk Hof mag de term "inzonderheid" niet beperkend worden geïnterpreteerd, dermate dat de Raad rekening moet houden met alle elementen die nog worden voorgelegd in het licht van artikel 3 van het EVRM. In dat licht worden de aanvullende stukken niet uit de debatten geweerd.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering

De Raad merkt ambtshalve op dat hij geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van de vordering in de mate dat ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

Overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

4 Onderzoek van de vordering ten aanzien van de beslissing tot terugleiding naar de grens (hierna: de bestreden beslissing)

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het koninklijk besluit van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 23 december 2025 van zijn vrijheid werd beroofd met het oog op zijn repatriëring, die op heden nog niet in het vooruitzicht werd gesteld. Verzoeker kan echter worden bijgetreden waar hij stelt dat zijn verwijdering imminent is en een gewone schorsingsprocedure het ingeroepen nadeel wellicht niet zal kunnen verhinderen.

4.2.2. De verwerende partij betwist het hoogdringend karakter van de vordering niet in haar nota met opmerkingen.

4.2.3. Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. In een enig middel voert verzoeker de volgende schendingen aan:

"- Kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen;

- Schending van artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;

- schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen inzonderheid de verplichting van het bestuur om alle elementen van de zaak in aanmerking te nemen;
- schending van artikelen 3 en 8 EVRM;
- schending artikelen 6 en 47 van het Handvest van Fundamentele Rechten van de Europese Unie;
- de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Hij licht zijn middel als volgt toe:

"A. In rechte

Op basis van de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen en de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, moeten individuele beslissingen formele gemotiveerd, dwz dat "de motieven die de beslissing schragen in de beslissing zelf moeten worden opgenomen" en dat, volgens art. 3 van de Wet van 1991, "de motivering in de beslissing zelf de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze".

Om afdoende te zijn, moeten de motivering juist, pertinent, concreet, precies en volledig zijn.

De verwerende partij beschikt van een discretionaire bevoegdheid om te beoordelen of de voorwaarden van het artikel 9bis vervuld zijn. Deze vrijheid is toch "geen vrijbrief voor een willekeurige on redelijke beslissing". De redelijkheid van de beslissing is een grens aan dit beoordelingsvrijheid.

De kennelijk beoordelingsfouten kunnen bij gevolg leiden tot de vernietiging van een bestuurshandeling. Worden beschouwd als redelijk beslissingen die verstaanbaar, aanvaardbaar en aannemelijk zijn.

Artikel 7 van de vreemdelingenwet bepaalt dat: [...]

Artikel 8 EVRM beschermt het recht op het privé en familielevens.

Uit een vaste rechtspraak van het EHRM, moet de analyse van de inmenging in het artikel 8 EVRM in concreto beoordeeld worden.

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 eist een volledige en correcte motivering van de administratieve beslissingen. Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de eiseres de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen.

Op basis van deze formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen en de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, moeten individuele beslissingen formele gemotiveerd, dwz dat "de motieven die de beslissing schragen in de beslissing zelf moeten worden opgenomen" en dat, volgens art. 3 van de Wet van 1991, "de motivering in de beslissing zelf de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze"

Om afdoende te zijn, moeten de motivering juist, pertinent, concreet, precies en volledig zijn.

De kennelijk beoordelingsfouten kunnen leiden tot de vernietiging van een bestuurshandeling.

Worden beschouwd als redelijk beslissingen die verstaanbaar, aanvaardbaar en aannemelijk zijn.

Het artikel 74/13 van de vreemdelingenwet van de vreemdelingenwet bepaalt dat de verwerende partij moet rekening houden met het familielevens en het hogere belang van de kinderen:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

B. In casu

Eerst onderdeel: schending van het artikel 3 EVRM – indirect refoulement

De verzoeker wordt vastgehouden met het oog op zijn terugkeer naar Cyprus, waar hij internationale bescherming zou genieten.

Zijn verblijfsvergunning is echter al enkele jaren verlopen.

Verzoekende partij stelt vast dat de Cypriotische autoriteiten nooit hebben bevestigd dat de eiser effectief over internationale bescherming geniet.

Uit inzake in het administratieve dossier op 30 januari 2026, blijkt dat:

- De HIT Eurodac nooit een "M" aanwijst in zijn "status". Het is enkel op basis van de verklaringen van de eiser en de verblijfsvergunning die hij zelf neergelegd heeft, dat de Belgische autoriteiten hebben kunnen vaststellen dat hij reeds over internationale bescherming zou genieten in Cyprus;

- op het moment dat de eiser zijn eerst verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in 2020, hebben de Cypriotische autoriteiten nooit antwoorden aan het verzoek tot terugname, zodat zij impliciet instemde met de terugname, wat leed tot de afgifte van een bijlage 26quater op 27 november 2020, dat ondertussen door Uw Raad vernietigd werd;

- Op 23 januari 2026, hebben de Belgische autoriteiten de Cypriotische autoriteiten gecontacteerd om de terugname van de eiser te verzoeken. Op 30 januari 2026, was dit verzoek onbeantwoord;

- De verblijfsvergunning van 2022 is al lang vervallen.

In dit geval bestaat er geen zekerheid dat de verzoeker nog steeds beschermd kan worden tegen het risico van terugkeer naar Syrië, aangezien hij Cyprus sinds 2019 heeft verlaten, zijn verblijfsvergunning al vele jaren is verlopen, hij het Cypriotische grondgebied heeft verlaten en gezien de ontwikkelingen in Syrië.

Bij gebrek aan garanties van de Cypriotische autoriteiten, na het verstrijken van de verblijfsvergunningen, met betrekking tot de effectiviteit van deze bescherming, vormt de terugzending van de verzoeker naar Cyprus zonder de zekerheid dat hij beschermd zal worden tegen een mogelijke terugzending naar Syrië, een indirecte schending van het beginsel van non-refoulement.

*□ Tweede onderdeel: schending van het artikel 3 EVRM - gezondheidstoestand
Bestreden beslissing wijst aan, wat de schending van het artikel 3 EVRM betreft:*

[...]

De eiser is, zoals vastgesteld in de beslissing, opgevolgd door een psycholoog en een psychiater. Er wordt namelijk verwezen naar erbarmelijke toestanden waarin hij heeft moeten leven in Cyprus en eveneens naar de ernstig psychologisch toestand van verzoeker.

[...]

Op 15 juli 2025 stelt het rapport van de vzw het volgende vast:

[...]

Het rapport besluit:

[...]

Indien in zijn arrest van 30 januari 2026 in verband met het verzoek om internationale bescherming werd dit element niet gezien als een nieuw element om het verzoek ontvankelijk te verklaren, moet de gezondheidstoestand van de eiser toch beoordeeld worden.

Uw Raad had bovendien verwezen naar het gebrek aan bewijs van recente afspraken met de psycholoog en psychiater, terwijl die onderbreking is het gevolg van de vasthouding van de eiser. Verzoekende partij benadrukt dat de psycholoog de eiser zal komen bezoeken in het gesloten centrum om 10 februari 2026 (stuk 5).

Meneer A. verkreeg in Cyprus een subsidiaire bescherming. Deze is inmiddels niet langer geldig. De bescherming liep tot en met 31 januari 2022. Hij zou in geval van terugkeer naar Cyprus zonder geldig documenten daar verblijven tot hernieuwing van zijn verblijfsdocumenten.

Het AIDA rapport van 2024 stelde het volgende vast betreffende het vernieuwen van vervallen verblijfsvergunningen .

[...]

Het recentste AIDA rapport van april 2025 legt vast dat het hernieuwen van vervallen documenten niet gegarandeerd kan worden en bovendien lange termijnen inhoud.

[...]

Er moet hier vastgesteld worden dat verzoeker in geval van terugkeer naar Cyprus de nodige stappen zal moeten leggen om zijn verblijfsvergunning te kunnen hernieuwen. Verzoeker vertoont een verhoogde psychologische en psychiatrische kwetsbaarheid.

De kans bestaat dus dat het voor hem bijzonder moeilijk zal zijn om de nodige stappen te leggen om zijn verblijfsdocumenten te vernieuwen.

Het feit dat zijn verblijfsvergunning wordt verlengd, is overigens hypothetisch, gezien de lange afwezigheid van de verzoeker op het grondgebied, de beperkte duur van de subsidiaire bescherming, maar ook de ontwikkeling van de situatie in Syrië, die dus een volledige herziening van de internationale bescherming van de verzoeker kan rechtvaardigen.

Uit de stukken in het administratieve dossier dat aan de raadsman van de verzoeker is verstrekt, blijkt niet dat er opnieuw contact is opgenomen met de Cypriotische autoriteiten om te verzekeren dat de internationale bescherming van de verzoeker wordt gehandhaafd.

Bovendien zal verzoekende partij, op zijn minst, een lange termijn, van zes tot acht maanden, moeten overbruggen waarbij zij geen toegang hebben tot gezondheidszorg en hun toegang tot de arbeidsmarkt in de praktijk ernstig belemmerd wordt.

[...]

Het recentste AIDA rapport van april 2025 bevestigt woord voor woord het AIDA rapport van 2024.

[...]

Het is in casu van belang om de nadruk te leggen op het advies van de psychiater van verzoeker die expliciet concludeert (stuk 3, p. 4):

Toegang tot gezondheidszorg wordt in de wachtperiode van de hernieuwing van hun verblijfstitel ernstig gehypothekeerd.

Doch concluderen de psycholoog en psychiater expliciet in hun rapport dat:

[...]

De conclusies van de psycholoog en psychiater moeten samen gelezen worden met de objectieve beschikbare informatie over de toegang tot psychologische en psychiatrische zorgen in de situatie van hernieuwingen van verblijfsvergunningen maar ook voor erkende vluchtelingen.

Voor wat de situatie betreft voor medische, psychologische en psychiatrische zorgen tijdens de wachttijd van hernieuwingen van verblijfsvergunningen stelt het AIDA rapport van april 2025 het volgende.

[...]

Voor wat de toegang tot psychologische en psychiatrische zorgen komt het AIDA rapport van april 2025 terug over de toegang tot psychologische en psychiatrische zorgen van garanties voor kwetsbare groepen.

[...]

Verwerende partij maakt een foute lezing van de objectieve informatie die door het recentste AIDA rapport wordt vastgesteld. De vaststelling van de verwerende partij dat er geen schending van artikel 3 EVRM niet bestaat en dat de nodige zorgen niet ontoegankelijk of onbeschikbaar zijn wordt door het AIDA rapport van april 2025 tegengesproken.

Bijgevolg kan er enkel vastgesteld worden dat er een systematisch en structureel gebrek bestaat aan psychische en psychiatrische zorgen.

Verwerende partij schendt haar motiveringsplicht in haar beslissing. De psychiatrische attesten die door verzoeker werden neergelegd op DVZ tonen aan dat verzoeker een effectieve ondersteuning nodig heeft van zijn familie in het dagelijks leven. Het is een foute beoordeling om vast te leggen dat verzoeker reeds familiale ondersteuning heeft gekregen tijdens zijn eerdere verblijf in Cyprus. Zes jaren zijn nu voorbij en zijn mentale gezondheid is dermate zwak dat de huidige situatie niet vergeleken kan worden met het voormalig verblijf van verzoeker in Cyprus in 2019.

Bovendien bestaat een onderlinge afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn moeder (stuk 4). De verzoeker woont overigens in België, in de buurt van zijn broers. Hij heeft enkele maanden bij zijn broer in Schaarbeek gewoond, voordat hij naar Molenbeek verhuisde, in afwachting van een geschikt appartement voor hem en zijn moeder. Zijn broers en zijn moeder zorgen voor zijn geestelijke gezondheid en begeleiding, en zorgen ervoor dat hij emotioneel en sociaal stabiel blijft.

In zijn arrest Paposhvili heeft het EHRM gewezen op het belang van het in aanmerking nemen van het sociale en familiale netwerk bij de beoordeling van de toegang tot gezondheidszorg:

[...]

In casu houdt het terugkeren naar Cyprus een reëel risico van schending van artikel 3 EVRM in. De psychiater is hieromtrent uiterst duidelijk geweest.

Derde onderdeel: schending van het artikel 8 EVRM

De eiser woont in België samen met zijn moeder. Zijn broers wonen evenals in Brussel en zijn aanwezig in het leven van de eiser.

Bestreden beslissing stelt:

[...]

In België wonen de drie broers van de verzoeker:

- A. O., geboren in 1991;*
- A. Y., geboren op (...) 1997;*
- A. K., geboren op (...) 2006.*

De verzoeker woont samen met zijn moeder, mevrouw A. A. A.

In tegenstelling tot wat in de beslissing wordt vermeld, heeft verzoeker nooit beweerd dat zijn moeder financieel van hem afhankelijk was, maar heeft hij wel rekening gehouden met een afhankelijkheid die verband hield met de gezondheidstoestand van zijn moeder. Zij lijdt inderdaad aan artrose, wat leidt tot beperkingen en invaliderende pijn in de gewrichten. De verzoeker helpt haar dan ook in het dagelijks leven, maar ook bij het afhandelen van administratieve formaliteiten, aangezien zijn moeder analfabeet is.

De broers van de verzoeker wonen in België met hun eigen gezin en kinderen. K., die pas twintig jaar oud is, zit midden in een procedure. Zij zijn dus niet in staat om dagelijks voor hun moeder te zorgen, zoals de verzoeker dat kan.

Het feit dat de verzoeker en zijn moeder meerderjarig zijn, staat dus niet in de weg aan een gezinsleven tussen de betrokkenen, aangezien zij beiden kwetsbaarheden vertonen (medisch voor de moeder van de verzoeker, psychologisch voor de verzoeker) die hen in een situatie van afhankelijkheid van elkaar brengen.

De verwijdering van de verzoeker zou dus een schending van het gezinsleven van zowel de verzoeker als zijn moeder betekenen.

De bestreden beslissing, waarin deze kwestie geenszins wordt onderzocht, vormt een schending van artikel 8 van het EVRM. “

4.3.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.” Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Het middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van de artikelen 6 en 47 van het Handvest aangezien uit het middel niet kan worden opgemaakt op welke wijze de bestreden beslissing deze geschonden geachte rechtsregels met de voeten zou treden. Verzoeker laat tevens na om bij zijn toelichting duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet of de richtlijn 2008/115/EG schendt.

Het enig middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

4.3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht en leggen de administratieve overheid de verplichting op om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven, zowel in rechte als in feite, worden aangegeven op grond waarvan ze is genomen. Vooreerst wordt aangegeven dat verzoeker op 8 september 2025 een zesde verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, dat de commissaris-generaal dit verzoek op 16 januari 2026 niet-ontvankelijk heeft verklaard, en dat de Raad vervolgens het beroep tegen deze beslissing op 30 januari 2026 heeft verworpen waardoor de eerdere verwijderingsbeslissing van 27 april 2023 (bijlage 13*quinquies*), overeenkomstig artikel 52/3, § 3 van de Vreemdelingenwet, opnieuw uitvoerbaar is.

Er wordt vervolgens, met verwijzing naar artikel 7, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, geduid dat het noodzakelijk is om de verzoeker zonder verwijl te doen terugleiden naar de grens nu er een risico is dat de verzoeker zal onderduiken. Er wordt verder gewezen op het verzoek om internationale bescherming dat verzoeker tijdens zijn vasthouding indiende en vastgesteld dat dit verzoek op 30 januari 2026 definitief werd afgewezen door de Raad. Verweerder stelt dat uit het onderzoek van dit beschermingsverzoek is gebleken dat verzoeker niet in aanmerking komt voor een internationaal beschermingsstatuut en dat hieruit redelijkerwijze ook kan worden besloten dat hij geen reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Cyprus.

Verweerder gaat verder in op de medische problemen van verzoeker. Hij verwijst naar een advies dat door een arts-adviseur op 23 december 2025 werd uitgebracht, waarin deze arts-adviseur vaststelde dat verzoeker geschikt was om in het gesloten centrum te verblijven en dat verzoeker niet leed aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM. Met betrekking tot de door verzoeker neergelegde medische stukken d.d. 15 juli 2025 en 29 oktober 2025 motiveert verweerder dat hieruit weliswaar blijkt dat verzoeker in behandeling is bij een psycholoog en een psychiater, maar dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij niet zou kunnen terugkeren naar Cyprus en daar zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden, noch dat hij in Cyprus geen toegang zou hebben tot medische zorgen. In dit verband citeert verweerder uit de beslissing van 16 januari 2026 waarbij het zesde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk werd verklaard, alsook uit het arrest van de Raad met nummer 340 511 van 30 januari 2026. Tot slot wordt toegelicht dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij op het Belgisch grondgebied een gezinsleven heeft dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Aldus kunnen de motieven in rechte en in feite van de bestreden beslissing tot terugleiding op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen, zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan *prima facie* niet worden vastgesteld.

4.3.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

4.3.5. Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

4.3.6. In een eerste onderdeel van het middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM omwille van het risico op indirecte refoulement. Hij stelt dat zijn verblijfsvergunning in Cyprus al enkele jaren is verlopen en dat de Cypriotische autoriteiten nooit hebben bevestigd dat verzoeker effectief internationale bescherming geniet. Hij wijst erop dat er in de *Eurodac Search Result* geen 'Mark status' is ingevuld, dat de vaststelling dat verzoeker over internationale bescherming zou genieten in Cyprus louter gebaseerd is op

verzoekers verklaringen en de door hem voorgelegde verblijfsvergunning, dat de Cypriotische autoriteiten nooit expliciet geantwoord hebben op het verzoek tot terugname en dat ook de actuele vraag van de Belgische autoriteiten aan de Cypriotische autoriteiten voor een verzoek tot terugname onbeantwoord is. Hij betoogt verder dat er geen zekerheid bestaat dat hij nog steeds beschermd kan worden tegen een terugkeer naar Syrië, gelet op het gegeven dat hij Cyprus in 2019 heeft verlaten en zijn verblijfsvergunning al vele jaren verlopen is, en gezien de ontwikkelingen in Syrië.

De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen zijn betoog herhaalt zoals hij dat heeft uiteengezet in het kader van zijn beroep gericht tegen de beslissing van 16 januari 2026 waarbij de commissaris-generaal het zesde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk heeft verklaard. In zijn arrest nr. 340 377 van 30 januari 2026 heeft de Raad met betrekking tot voormeld betoog hierover als volgt geoordeeld :

“ De Raad herinnert eraan dat verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus heeft gekregen in Cyprus en dat in casu dan ook nog steeds wordt vermoed dat hij geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Er liggen geen elementen voor waaruit kan blijken dat verzoeker niet langer internationale bescherming zou genieten in Cyprus.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn originele verblijfskaarten van Cyprus in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming heeft bijgebracht en daaruit blijkt dat hij in Cyprus de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, volgens zijn verklaringen in 2016, hetgeen op zich ook nooit is betwist door verzoeker ten overstaan van de commissaris-generaal, en dat hij tot 31 januari 2022 een geldige verblijfskaart had (administratief dossier, eerste verzoek om internationale bescherming, map documenten, stuk 2 en notities persoonlijk onderhoud d.d. 9 juli 2021, p. 5-6). Waar de advocaat ter terechtzitting voor het eerst en mondeling opmerkt dat er in de Eurodac Search Result geen ‘Mark status’ is ingevuld en dat een actuele vraag van de Belgische autoriteiten aan de Cypriotische autoriteiten voor een bilateraal overnameverzoek onbeantwoord is gebleven, doet dit in wezen niets af aan de vaststellingen gedaan in het eerste verzoek om internationale bescherming, namelijk dat op basis van verzoekers verklaringen aangevuld met de originele verblijfskaarten, waarop uitdrukkelijk vermeld staat dat hij in Cyprus subsidiaire bescherming heeft verkregen, kan worden aangenomen dat verzoeker internationale bescherming geniet in Cyprus en dat dit door verzoeker nooit is betwist.

Waar verzoeker opmerkt dat zijn verblijfskaart inmiddels reeds drie (lees: vier) jaar vervallen is, houdt dit niet in dat de subsidiaire beschermingsstatus zelf vervalt, zoals door de Raad ook reeds werd aangestipt in zijn arrest nr. 270 820 van 31 maart 2022 in het kader van de beoordeling van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming en waarin als volgt werd overwogen:

“(…)

De Raad merkt hierbij bijkomend op dat genoegzaam vaststaat dat verzoeker internationale bescherming heeft verkregen in een andere EU-lidstaat, in casu Cyprus, en dat het commissariaat-generaal, in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, zodoende is tegemoetgekomen aan de enige voorwaarde die de wet oplegt inzake de toepassing van de niet-ontvankelijkheidsgrond zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, Vreemdelingenwet, met name dat “de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.” Noch uit de tekst van deze bepaling, noch uit de tekst van artikel 33, § 2, onder a), van de richtlijn 2013/32/EU (waarvan het de omzetting naar Belgisch recht vormt) volgt dat de commissaris-generaal gehouden zou zijn om over te gaan tot bijkomende verificaties. Er zijn geen ernstige indicaties dat verzoeker thans in Cyprus niet langer deze beschermingsstatus zou hebben. Het komt toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Het komt aldus aan verzoeker zelf en niet aan het commissariaat-generaal toe om het bewijs te leveren dat hij in Cyprus niet langer internationale bescherming geniet. Verzoeker brengt echter geen concrete en geobjectiveerde elementen aan waaruit zou blijken dat de hem in Cyprus verleende beschermingsstatus niet langer geldig zou zijn of zou zijn ingetrokken of beëindigd. Hij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Indien verzoeker van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan zijn beschermingsstatuut omwille van een afwezigheid of de gewijzigde situatie in zijn land van herkomst, of hiertoe een procedure is opgestart, komt het hem toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen volstaat niet. Verder liggen er geen stukken voor die er zouden op wijzen dat verzoeker stappen heeft genomen om de nodige informatie te bekomen.

Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat zijn internationale beschermingsstatus in Cyprus nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Cyprus en dat hij er de hem verleende bescherming, evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat verblijfsvergunningen gekoppeld aan de status van de personen met subsidiaire bescherming afgeleverd worden met een geldigheid van een jaar en dat deze vergunning telkens voor een periode van twee jaar kan worden verlengd voor de duur van de status (AIDA, “Country Report: Cyprus. Update on 2024”, april 2025, p. 165). Het komt te dezen ook aan verzoeker toe om,

gelet op het gegeven dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij actueel nog steeds internationale bescherming in Cyprus geniet, op concrete wijze aan te tonen dat een verlenging/hernieuwing van een verlopen verblijfstitel, desgevallend mits het vervullen van een aantal formaliteiten, niet langer tot de mogelijkheden behoort. Verzoeker laat na dergelijke bewijzen te leveren. Hij brengt met de verwijzing naar de geciteerde landeninformatie en door er voorts op te wijzen dat hij lange tijd afwezig is en verder zonder concretisering te wijzen op de ontwikkeling van de situatie in Syrië en op te werpen dat zijn verblijfskaart al lange tijd, inmiddels vier jaar, is vervallen, geen elementen aan waaruit blijkt dat hij niet naar Cyprus zou kunnen terugkeren en het voor hem onmogelijk zal zijn om de vereiste administratieve stappen te zetten om er zijn (verblijfs)documenten te verlengen/hernieuwen (zie tevens infra)”

Aangezien verzoeker in de huidige vordering geen andere middelen of elementen heeft bijgebracht dan die reeds beoordeeld in het voormelde arrest van de Raad, kan worden volstaan met een verwijzing naar de motieven van dit met gezag van gewijsde beklede arrest om vast te stellen dat verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM omwille van het risico op indirecte refoulement naar Syrië *prima facie* niet aannemelijk maakt.

4.3.7. In een tweede onderdeel van het middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM omwille van zijn gezondheidstoestand.

4.3.7.1. Om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken, moet verzoeker aantonen dat er ernstige en zwaarwegende gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs en concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk te maken op artikel 3 van het EVRM (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Met betrekking tot vreemdelingen die zich, om hun verwijdering tegen te houden, beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische zorg in het land van terugkeer, hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het Hof dat enkel in uitzonderlijke gevallen waarbij humanitaire redenen van dwingende aard zich verzetten tegen een verwijdering, een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM (GK) 27 mei 2008, N./Verenigd Koninkrijk, § 42). Hiervan kan sprake zijn in geval van een aandoening die levensbedreigend is, gelet op de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte (EHRM (GK) 27 mei 2008, N./Verenigd Koninkrijk; EHRM 2 mei 1997, D./Verenigd Koninkrijk) of in geval van 'andere uitzonderlijke gevallen' waarbij humanitaire redenen van dwingende aard zich verzetten tegen een verwijdering (EHRM (GK) 27 mei 2008, N./Verenigd Koninkrijk, § 43).

In de zaak *Paposhvili/België* werden deze 'andere uitzonderlijke gevallen' omschreven als gevallen waarin er, ofschoon er geen imminent levensgevaar dreigt, risico bestaat dat de betrokkene wegens afwezigheid van adequate behandeling of het gebrek aan toegang tot deze behandeling zal worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare verslechtering van zijn gezondheidstoestand die zou uitmonden in ondraaglijk lijden of een significante vermindering van de levensverwachting (EHRM (GK) 13 december 2016, Paposhvili/België, § 183). Derhalve beantwoorden slechts deze twee situaties van verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen aan de hoge drempel die geldt voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM.

De Raad benadrukt verder dat het EHRM in het voormelde arrest *Paposhvili/België* uitdrukkelijk heeft geoordeeld dat de "authorities in the returning State", *in casu* aldus de Belgische autoriteiten, geval per geval moeten verifiëren of de algemeen beschikbare zorg in de ontvangende staat in de praktijk voldoende en geschikt is om de ziekte van de betrokkene te behandelen, om te voorkomen dat deze wordt blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (§ 189). In § 190 van het betrokken arrest geeft het Hof aan dat de autoriteiten ook de mate moeten nagaan waarin de betrokkene daadwerkelijk toegang tot deze zorg en faciliteiten zal hebben in de ontvangende staat. Het Hof merkt in dit kader op dat het eerder de toegankelijkheid van de zorg in vraag heeft gesteld en heeft verwezen naar de noodzaak tot het in overweging nemen van de kostprijs van medicatie en behandeling, van het bestaan van een sociaal en familiaal netwerk en van de reisafstand tot de benodigde zorg.

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

4.3.7.2. Aangaande de door verzoeker aangehaalde medische elementen motiveert de gemachtigde in de bestreden beslissing concreet als volgt:

“Artikel 3 EVRM – medische elementen

Wat de medische situatie van betrokkene betreft, verklaarde betrokkene bij de DVZ medische problemen te hebben. In het kader van het gehoor bij de DVZ op 23/12/2025 heeft betrokkene verklaard dat hij psychologische problemen heeft en dat hij medicatie gebruikt. Betrokkene legde hiervan medische documenten neer. Ook in het verleden verklaarde betrokkene reeds nood te hebben aan psychologische opvolging en medicatie. Betrokkene legde hiervan ook reeds medische documenten neer. Op 23/12/2025 werd betrokkene in het gesloten centrum gezien door een arts, die heeft vastgesteld dat betrokkene op dat ogenblik geschikt was om in het gesloten centrum te verblijven en dat betrokkene op dat moment niet leed aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM. DVZ werd nadien niet in het bezit gesteld van nieuwe medische informatie. DVZ wijst er bovendien op dat betrokkene reeds internationale bescherming geniet in Cyprus en dat hij het niet kan aannemelijk maken dat hij daar geen toegang zou hebben tot de noodzakelijke medische zorgen.

Hoewel uit de door hem neergelegde documenten (o.a. document Ulysse) en verklaringen blijkt dat betrokkene in behandeling is bij een psycholoog en een psychiater, maakt betrokkene het op basis van die informatie niet aannemelijk dat hij niet zou kunnen reizen, noch dat hij in Cyprus geen toegang zou hebben tot medische zorgen. DVZ merkt op dat het CGVS in haar beslissing van 16/01/2026 het volgende stelde: “De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw psychologische toestand doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoonde dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95). Het nieuwe psychologische attest (d.d. 15/07/2025) en het overzicht van uw consultaties bij de psycholoog en de psychiater (d.d. 29/10/2025) bevestigen weliswaar dat u actueel in psychologische/psychiatrische behandeling bent en dat een voortzetting van deze behandeling belangrijk is, maar tonen niet aan dat u omwille van psychologische moeilijkheden dan werkelijk niet in staat zou zijn om uw rechten als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus te kunnen doen gelden of dat u nood hebt aan een zeer specifieke psychologische en/of medische behandeling die in Cyprus niet beschikbaar zou zijn. Bovendien zorgt het feit dat verschillende familieleden van u in België verblijven ervoor dat u in geval van terugkeer naar Cyprus kan terugvallen op een familiaal/sociaal netwerk om te kunnen voorzien in uw meeste elementaire behoeften in afwachting van het vernieuwen van uw verblijfstitel. Uit uw verklaringen in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming blijkt toch dat u tijdens uw verblijf in Cyprus financiële ondersteuning kreeg van uw broers in België [...]. Niets verhindert ook dat uw familieleden met u mee zouden reizen naar Cyprus of u daar zouden bezoeken om u eventueel bij te staan bij het in orde brengen van uw verblijfsrechtelijke situatie daar” (beslissing CGVS d.d. 16/01/2026, p. 4).

DVZ merkt op dat deze beoordeling door de RvV in beroep bevestigd werd op 30/01/2026. De RvV stelde in haar arrest van 30/01/2026 dat uit de door betrokkene neergelegde medische documenten blijkt dat betrokkene op heden nog steeds in psychologische behandeling is en dat de voortzetting van de behandeling belangrijk is, doch de RvV stelde eveneens: “Uit deze stukken blijkt evenwel nog steeds niet dat verzoeker omwille van psychologische moeilijkheden dan werkelijk niet in staat zou zijn om zijn rechten als begunstigde

van internationale bescherming in Cyprus te kunnen doen gelden of dat hij nood heeft aan een zeer specifieke psychologische en/of medische behandeling en/of medicamenteuze begeleiding die in Cyprus niet beschikbaar zou zijn” (arrest RVV nr. 340 377 d.d. 30/01/2026, p. 12). Voorts stelde de RVV: “De Raad is van oordeel dat de medische stukken voorgelegd in het kader van huidig volgend beschermingsverzoek niet aantonen dat er sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid, dan wel van een blijvende of ernstige schade die continue gespecialiseerde medische behandelingen, laat staan een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen. Het wordt niet ontkend dat verzoeker reeds lange tijd kampt met psychologische problemen en dat de ondersteuning van zijn familie in België belangrijk voor hem is, doch uit het attest van 15 juli 2025 blijkt geenszins dat verzoeker zich in Cyprus niet zou kunnen beroepen op ondersteuning en bovendien beschikt hij over een netwerk in België dat hem zou kunnen bijstaan en desgevallend naar Cyprus mee kan afreizen voor een bepaalde periode” (arrest RVV nr. 340 377 d.d. 30/01/2026, p. 13).

DVZ besluit dienaangaande dat hoewel het vaststaat dat betrokkene op heden psychologische problemen heeft en hiervoor in België behandeld wordt, hij het niet aannemelijk kan maken dat hij als een gevolg van deze problemen niet zou kunnen terugkeren naar Cyprus om daar zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden. Betrokkene kan het op basis van de thans voorgelegde stukken – waaruit enkel kan blijken dat hij op heden een medische behandeling krijgt – niet aantonen dat hij in Cyprus geen medische behandeling zou kunnen krijgen. Derhalve is er geen schending in de zin van artikel 3 EVRM.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.”

4.3.7.3. Verzoeker brengt hiertegen in dat hij opgevolgd wordt door een psycholoog en een psychiater. Hij wijst erop dat de vzw Ulysse in haar rapport van 15 juli 2025 heeft verwezen naar de erbarmelijke omstandigheden waarin hij heeft moeten leven in Cyprus alsook naar zijn ernstige psychologische toestand. Hij wijst erop dat zowel het AIDA-rapport van 2024, als het recentste AIDA-rapport van april 2025 erop wijzen dat het hernieuwen van vervallen documenten niet gegarandeerd kan worden en bovendien lange termijnen inhoudt. Omwille van zijn verhoogde psychologische en psychiatrische kwetsbaarheid bestaat de kans dat het voor hem bijzonder moeilijk zal zijn om de nodige stappen te nemen om zijn verblijfsdocumenten te vernieuwen, aldus verzoeker. Hij betoogt verder dat het feit dat zijn verblijfsvergunning zal worden verlengd overigens hypothetisch is, gezien de lange afwezigheid van het grondgebied, de beperkte duur van de subsidiaire bescherming, maar ook de ontwikkeling van de situatie in Syrië, die een volledige herziening van zijn internationale bescherming kan rechtvaardigen. Er blijkt voorts niet dat opnieuw contact is opgenomen met de Cypriotische autoriteiten om te verzekeren dat zijn status wordt gehandhaafd. Bovendien, aldus verzoeker, zal hij een termijn van zes tot acht maanden moeten overbruggen waarbij hij geen toegang heeft tot gezondheidszorg en de toegang tot de arbeidsmarkt in de praktijk ernstig belemmerd wordt, waarbij hij de conclusie van de psychiater, dat hij niet over de nodige psychologische middelen beschikt om naar een ander land te worden teruggestuurd en dat het risico op hertraumatisering reëel is, herhaalt. Verzoeker benadrukt dat toegang tot gezondheidszorg in de wachtperiode van de hernieuwing van een verblijfstitel ernstig gehypothekeerd wordt. Hij hekelt daarbij dat verweerder een foutieve lezing maakt van het recentste AIDA-rapport en waaruit enkel kan vastgesteld worden dat er een systematisch en structureel gebrek bestaat aan psychische en psychiatrische zorgen. De neergelegde psychiatrische attesten tonen volgens verzoeker aan dat hij een effectieve ondersteuning nodig heeft van zijn familie in het dagelijks leven. In de mate dat erop gewezen wordt dat hij tijdens zijn eerdere verblijf in Cyprus reeds familiale ondersteuning kreeg, wijst verzoeker erop dat er sindsdien zes jaar verstreken zijn en dat zijn mentale gezondheid dermate zwak is dat de huidige situatie niet met toen vergeleken kan worden.

4.3.7.4. De Raad stelt vast dat verzoekers betoog andermaal identiek is aan het betoog zoals hij dat geformuleerd heeft in het kader van zijn beroep gericht tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 16 januari 2026 waarbij zijn zesde verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk werd verklaard. Er kan dan ook dienstig verwezen worden naar het arrest nr. 340 377 van 30 januari 2026 van de Raad, waarnaar de bestreden beslissing overigens uitdrukkelijk refereert:

“2.2.11. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker in het kader van zijn vorige beschermingsverzoeken ook reeds wees op zijn psychologische kwetsbaarheid en hiervoor attesten bijbracht, en waarvan hij thans beweert en benadrukt dat deze nog steeds uiterst moeilijk is. Door opnieuw te verwijzen naar dezelfde problematiek zoals reeds uiteengezet in zijn vorige beschermingsverzoeken en bijkomende medische

attesten neer te leggen, slaagt verzoeker er evenmin in nieuwe elementen bij te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

De vaststelling dat er in verzoekers hoofde (nog steeds) mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van zijn psychologische toestand, doet er geen afbreuk aan dat verzoeker zelf, concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie, dient aan te tonen dat hij de aan zijn in Cyprus toegekende internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen niet kan laten gelden. Hij toont evenwel niet aan dat zijn psychologische toestand het hem dermate moeilijk maakte, dan wel maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen derwijze dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., randnummer 93 en HvJ 19 maart 2019, nr. C 163/17, Jawo, randnummer 95).

Het door verzoeker voorgelegde attest van psychologische opvolging van 15 juli 2025, opgesteld door een klinisch psycholoog en een psychiater verbonden aan de vzw Ulysse, en het overzicht van 29 oktober 2025 van zijn sinds 26 augustus 2024 tweewekelijkse consultaties bij de psycholoog en de sinds 19 februari 2025 maandelijks consultaties bij de psychiater bevestigen dat verzoeker nog steeds in psychologische behandeling is, alleszins tot 29 oktober 2025 en – dit is nieuw ten aanzien van zijn vorige verzoeken – sinds 19 februari 2025 ook in psychiatrische behandeling is, alleszins tot 26 augustus 2025, en verder dat een voortzetting van de behandeling in België belangrijk is. Uit deze stukken blijkt evenwel nog steeds niet dat verzoeker omwille van psychologische moeilijkheden dan werkelijk niet in staat zou zijn om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus te kunnen doen gelden of dat hij nood heeft aan een zeer specifieke psychologische en/of medische behandeling en/of medicamenteuze begeleiding die in Cyprus niet beschikbaar zou zijn.

Waar verzoeker opwerpt dat uit de thans voorliggende stukken duidelijk blijkt dat hij in Cyprus leed aan psychologische decompensatie, wat een impact heeft op zijn mogelijkheden om er zijn rechten, verbonden aan zijn beschermingsstatus, te doen gelden, stipt de Raad aan dat dit als dusdanig niet blijkt uit het attest van 15 juli 2025, waarin slechts twee keer uiterst kort wordt verwezen naar Cyprus. Zo stelt het attest enerzijds dat verzoeker de klinisch psycholoog en psychiater uitlegde dat hij (onder andere) lijdt onder de angst om terug te keren naar Cyprus. Anderzijds wordt gewezen op de moeilijkheid van verzoeker om te praten over de ondergane trauma's in Cyprus (hoofdzakelijk feiten van racisme).

In het attest van 15 juli 2025 wordt gewezen op de volgende symptomen in hoofde van verzoeker: chronische migraine (belangrijkste symptoom), slaapstoornissen (slapeloosheid en nachtmerries), depressieve stoornissen (verlies van levenslust, anhedonie, risicovol gedrag voor zijn gezondheid en suicidale gedachten), psychotische stoornissen (gevoelens van vervolging, gegeneraliseerde angst, sociale terugtrekking, derealisatie, auditieve hallucinaties) en cognitieve stoornissen (aangetast geheugen en concentratievermogen, planningsproblemen). De symptomen – waarvan het merendeel overigens ook reeds aan bod kwam in het attest zoals neergelegd in verzoekers vierde en vijfde beschermingsverzoek – wijzen volgens het kwestieus attest op het lijden aan een chronische psychose. Nergens uit dit attest kan evenwel worden afgeleid op welke wijze verzoekers mentale problemen werden onderzocht of vastgesteld of waarop de beweerde diagnose werd gesteld. Ook lijkt dit attest eenvoudigweg gebaseerd te zijn op verzoekers verklaringen en gedragingen tijdens de consultaties in kwestie, en blijkt hieruit nergens dat zijn verklaringen en gedragingen op dit vlak op hun waarachtigheid zouden zijn onderzocht en/of dat hij werd onderworpen aan enig medisch of neuropsychologisch onderzoek. Het attest besluit dat verzoeker zich in een fase van diepe psychologische crisis bevindt en dat het risico om daarnaar te handelen reëel is. De voortzetting van ambulante psychologische en psychiatrische begeleiding wordt essentieel geacht om te proberen de symptomen onder controle te houden. Er wordt in gesteld dat reeds belangrijk werk verricht is om de therapeutische alliantie te versterken en de opstellers van het attest moeten regelmatig de aanwezigheid van een hospitalisatie evalueren (ook in de voorgaande attesten werd benadrukt dat verzoeker beroep doet op de spoeddiensten). Zij benadrukken dat verzoeker momenteel niet onder druk staat (of de vrees heeft) om van zijn familie te worden gescheiden, aangezien hij er op dit moment sterk van afhankelijk is (met name op emotioneel vlak en voor het innemen van zijn medicatie). In het licht van al deze elementen zijn de opstellers van het attest van mening dat verzoeker zijn behandeling in België moet kunnen voortzetten. Zij zijn immers van oordeel dat verzoeker niet beschikt over de noodzakelijke psychologische draagkracht om naar een ander land te worden teruggestuurd. Zij achten het risico op hertraumatisering reëel, zonder verdere concrete specificering dienaangaande. In tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt voorgehouden, wordt in het betreffende attest niet expliciet en nauwkeurig uitgelegd waarom een overdracht naar Cyprus niet mogelijk zou zijn en daadwerkelijk zou leiden tot hertraumatisering.

Er liggen verder ook geen elementen voor die erop wijzen dat er op heden een acute nood is aan een bijkomende complexe behandeling, die niet verdergezet zou kunnen worden in Cyprus. Waar verzoeker erop wijst dat het huidige attest een verslechtering aantoont van zijn mentale gezondheidstoestand, die nu ook de

tussenkoms van een psychiater bevestigt, stipt de Raad aan dat uit het overzicht van de consultaties van 29 oktober 2025 blijkt dat de laatste consultatie bij een psychiater reeds dateert van 26 augustus 2025. Er liggen verder, los van de mondelinge toelichting ter terechtzitting, geen stukken voor waaruit blijkt dat verzoeker op heden psychiatrisch begeleid wordt, noch dat hij sinds 29 oktober 2025 nog in psychologische begeleiding is en wat de actuele stand van zaken is inzake zijn mentale gezondheidstoestand.

De Raad is van oordeel dat de medische stukken voorgelegd in het kader van huidig volgend beschermingsverzoek niet aantonen dat er sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid, dan wel van een blijvende of ernstige schade die continue gespecialiseerde medische behandelingen, laat staan een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen. Het wordt niet ontkend dat verzoeker reeds lange tijd kampt met psychologische problemen en dat de ondersteuning van zijn familie in België belangrijk voor hem is, doch uit het attest van 15 juli 2025 blijkt geenszins dat verzoeker zich in Cyprus niet zou kunnen beroepen op ondersteuning en bovendien beschikt hij over een netwerk in België dat hem zou kunnen bijstaan en desgevallend naar Cyprus mee kan afreizen voor een bepaalde periode.

Verzoeker maakt verder niet aannemelijk dat hij, omwille van zijn psychologische problemen (en zijn fysieke klachten zoals chronische migraine, wat zijn voornaamste syndroom betreft), over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Cyprus. Hieruit kan immers niet worden afgeleid dat er sprake is van een medisch-psychische aandoening die belangrijke gevolgen voor zijn zelfstandig functioneren met zich meebrengt. De Raad stipt aan dat het voorgelegde attest geen uitgebreide medische analyse bevat. Verzoeker overtuigt niet dat hij omwille van zijn psychologische problemen niet in staat zou zijn om de nodige administratieve stappen te zetten om de verlenging/hernieuwing van zijn verblijfsvergunning in Cyprus aan te vragen en te bekomen en zet verder nergens in concreto uiteen in welke mate zijn mentale (en fysieke) klachten hem beletten om zijn rechten te doen gelden in Cyprus, noch wat de omvang of draagwijdte hiervan zou zijn op zijn mogelijkheden om zijn rechten in Cyprus uit te oefenen. Er liggen heden ook geen elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker niet of gedeeltelijk arbeidsongeschikt zou zijn. Voor zover verdere psychologische (en medische) opvolging noodzakelijk is, toont verzoeker niet aan dat hij in Cyprus geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde psychologische en/of medische ondersteuning, te meer hij in het verleden aldaar toegang had tot de gezondheidszorg, zoals in arrest nr. 270 820 van 31 maart 2022 inzake verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming reeds werd uiteengezet. Uit het loutere gegeven dat hij toen diende te betalen voor bepaalde medische en psychologische hulp, kan niet worden besloten dat verzoeker geen toegang had tot medische zorg. Het komt verzoeker toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Cyprus, waartoe hij in gebreke blijft.

Uit de recente landeninformatie waarnaar in de bestreden beslissing en het verzoekschrift wordt verwezen, met name het "Country report Cyprus Update 2024" van AIDA van april 2025 (p. 187-188), blijkt dat vanaf 1 juni 2019 op Cyprus een nationaal stelsel van gezondheidszorg (GESY) van kracht is, waardoor er grote verschillen ontstonden in de verstrekking van gezondheidsdiensten. Dit systeem introduceerde het concept van de persoonlijke huisarts in de gemeenschap als centraal punt voor doorverwijzingen naar alle gespecialiseerde artsen. Een netwerk van privé-artsen, apotheken en diagnostische centra werd opgezet om gezondheidsdiensten te verlenen, waaronder een aantal particuliere ziekenhuizen. Statushouders hebben, in tegenstelling tot verzoekers om internationale bescherming, toegang tot het algemene gezondheidszorgstelsel onder dezelfde voorwaarden als Cypriotische onderdanen. Aldus hebben statushouders gratis toegang tot een huisarts, terwijl voor gespecialiseerde of ondersteunende medische zorg (gespecialiseerde artsen, laboratoriumonderzoek, fysiotherapie, psychologen, enz.) een bijdrage van zes tot tien euro per bezoek moet worden betaald. Ook voor medicijnen kan een kleine bijdrage worden gevraagd, die gewoonlijk rond de twee tot vier euro ligt. Statushouders hebben ook toegang tot geestelijke gezondheidszorg, waaronder psychiatrische en psychologische zorg, tegen een kleine vergoeding (zes euro voor psychiaters en tien euro voor psychologen). Hoewel de overgang naar het nieuwe gezondheidssysteem voor vluchtelingen niet soepel verliep vanwege diverse coördinatieproblemen tussen de aangewezen relevante overheidsdiensten, een gebrek aan vertaald materiaal in de taal van de begunstigden en verwarring onder medisch en ziekenhuispersoneel met betrekking tot de rechten van vluchtelingen op gezondheidszorg, is de situatie inmiddels genormaliseerd. Een belangrijk obstakel blijft evenwel bestaan voor begunstigden van internationale bescherming voordat ze hun verblijfsvergunning ontvangen, wat lastig is omdat deze periode vaak tot zes maanden duurt. Gedurende deze tijd hebben deze personen geen toegang tot gezondheidszorg via GESY en worden zij geacht toegang te hebben zoals verzoekers om internationale bescherming. Ze moeten aanvullende documentatie overleggen waaruit blijkt dat ze, hoewel ze begunstigde van internationale bescherming zijn, geen toegang hebben tot GESY. In veel gevallen heeft dit geleid tot vertragingen of zelfs geen toegang. De Raad wijst erop dat verzoekers verblijfsvergunning verlopen is. Aldus zal hij bij terugkeer de nodige administratieve stappen dienen te zetten om de vergunning te verlengen/hernieuwen. De Raad erkent dat een verlenging/hernieuwing van de Cypriotische verblijfsdocumenten een lange periode in beslag kan nemen, dit was in 2024 vijf tot zeven maanden, maar uit

het AIDA-rapport van april 2025 (p. 165-166) blijkt dat tijdens deze wachtperiode statushouders een ontvangstbewijs ontvangen van hun verblijfsaanvraag en dat dit ontvangstbewijs toegang geeft tot bepaalde rechten, zoals staatssteun via de regeling voor gegarandeerd minimuminkomen. Uit niets blijkt en verzoeker toont niet aan dat dit in zijn geval geen mogelijkheid is. Er zijn echter rechten die niet toegankelijk zijn of moeilijk toegankelijk zijn, zoals toegang tot de gezondheidszorg, sociale voorzieningen voor mensen met een handicap en vertragingen bij het openen van een bankrekening. Toegang tot een bankrekening heeft ook gevolgen voor de werkgelegenheid, aangezien werkgevers een bankrekening vereisen voor salarisovermakingen en kunnen weigeren iemand aan te nemen of een dienstverband beëindigen. Bovendien zijn werkgevers vaak terughoudend om een begunstigde van internationale bescherming met een ongeldige verblijfsvergunning in dienst te nemen of in dienst te houden uit angst dat ze iemand zonder legale status in dienst nemen. Gedurende de wachtperiode is het aldus mogelijk dat verzoeker verstoken zal zijn van toegang tot GESY en moeilijkheden kan ondervinden op de arbeidsmarkt. Tijdens de wachtperiode heeft verzoeker wel recht op onder andere een minimuminkomen. Verzoeker toont niet aan dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn om zijn GESY in orde te brengen. Eventueel kunnen zijn familieleden die in België verblijven met hem mee reizen en deze elementen in orde brengen.

Begunstigden van internationale bescherming hebben, zo weze herhaald, via GESY toegang tot geestelijke gezondheidszorg, waaronder psychiatrische en psychologische zorg, tegen een kleine vergoeding (zes euro voor psychiaters en tien euro voor psychologen). Een aanhoudend probleem is de beschikbaarheid van tolken, die niet gratis is voor de professionals die voor GESY werken. In 2024 uitte de Economische en Sociale Raad van de Verenigde Naties zijn bezorgdheid over meldingen van ontoereikende toegang tot geestelijke gezondheidszorg, ook voor vluchtelingen, asielzoekers en migranten, en adviseerde Cyprus om financiering te garanderen voor de verbetering van de geestelijke gezondheidszorg, zowel op preventief als op behandelingsniveau, onder andere door het aanbieden van gemeenschapsgerichte diensten en programma's, met name voor vluchtelingen, asielzoekers en migranten (AIDA-rapport april 2025, p. 188). Verzoeker wijst verder op de volgende passage uit het AIDA-rapport van 2025 (p. 72), waarin, specifiek voor wat betreft de situatie van kwetsbare verzoekers om internationale bescherming het volgende wordt gesteld: "Wat betreft de toegang tot geestelijke gezondheidszorg, met name psychologische hulp, is dit ook problematisch. Er is namelijk geen systeem om gevallen door te verwijzen naar staatspsychologen en de capaciteit van dergelijke diensten is vaak niet voldoende om aan de behoeften te voldoen en er zijn geen tolken beschikbaar. Bovendien zijn er maar weinig ngo's die dergelijke diensten aanbieden, en die kunnen niet aan de vraag voldoen. In gevallen van ernstige psychische problemen of acute noodgevallen, bijvoorbeeld risico's op of pogingen tot zelfmoord, wordt de persoon doorverwezen naar een psychiater op de spoedeisende hulp van het algemeen ziekenhuis." De Raad wijst erop dat verzoeker een begunstigde is van internationale bescherming en geen verzoeker om internationale bescherming. Zelfs indien hij in de wachtperiode gedurende de verlenging/hernieuwing van zijn verblijfstitel verstoken zou riskeren te blijven van medische zorg en hij voor wat betreft de toegang tot GESY als een verzoeker om internationale bescherming wordt aanschouwd dan nog blijkt dat er in geval van acute noodgevallen wordt doorverwezen naar een psychiater op de spoedeisende hulp van het algemeen ziekenhuis.

Waar zou blijken dat een noodzakelijke behandeling in Cyprus in het algemeen niet beschikbaar of toegankelijk is, merkt de Raad op dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van en algemene tekortkomingen in het gezondheidsstelsel van deze lidstaat op zich. Inzake het voorgaande en indien verzoeker tevens van mening is dat enkel België in staat zou zijn om hem de psychologische behandeling aan te bieden zoals hij deze krijgt, hetgeen hij overigens geenszins aantoonde, dient hij beroep te doen op de daartoe geëigende procedure, namelijk een verzoek tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er verder op dat het feit dat verschillende familieleden van verzoeker in België verblijven ervoor zorgt dat hij in geval van terugkeer naar Cyprus kan terugvallen op een familiaal/sociaal netwerk om te kunnen voorzien in zijn meest elementaire behoeften in afwachting van het vernieuwen van zijn verblijfstitel. Uit zijn verklaringen in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming blijkt dat hij tijdens zijn eerder verblijf in Cyprus financiële ondersteuning kreeg van zijn broers in België (administratief dossier, eerste verzoek, notities persoonlijk onderhoud d.d. 9 juli 2021, p. 11, 20). Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die erop wijzen dat hij bij een eventuele terugkeer niet opnieuw op deze ondersteuning zal kunnen rekenen. Niets verhindert ook dat verzoekers familieleden met hem mee zouden reizen naar Cyprus of hem daar zouden bezoeken om hem eventueel bij te staan bij het in orde brengen van zijn verblijfssituatie, het bekomen van het minimuminkomen in tussentijd en in de zoektocht naar huisvesting. In weerwil tot wat verzoeker voorhoudt, kan uit de door hem geciteerde passage van pagina 181 van het AIDA-rapport niet worden afgeleid dat de moeilijkheden waarmee statushouders wel degelijk kampen in hun zoektocht naar huisvesting nog groter zijn voor zij die hun verblijfstitel dienen te hernieuwen."

De Raad wijst op het gezag van gewijsde van voormeld arrest, en stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift erkent dat hij geen elementen aanbrengt die nog niet door Raad werden beoordeeld in zijn

arrest van 30 januari 2026, doch meent dat dit geen afbreuk kan doen aan de noodzaak van een onderzoek naar zijn gezondheidstoestand. Echter door louter opnieuw te wijzen op medische stukken waaruit blijkt dat hij met psychologische problemen kampt en hiervoor wordt opgevolgd door een psycholoog en psychiater, elementen waarmee zowel door de Raad in zijn arrest van 30 januari 2026 en door de verweerder in de bestreden beslissing rekening wordt gehouden, toont de verzoeker geenszins aan dat in de bestreden beslissing op foutieve, onzorgvuldige, kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 3 van het EVRM werd gewezen op het arrest van de Raad en bijkomend werd gemotiveerd:

“Op 23/12/2025 werd betrokkene in het gesloten centrum gezien door een arts, die heeft vastgesteld dat betrokkene op dat ogenblik geschikt was om in het gesloten centrum te verblijven en dat betrokkene op dat moment niet leed aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM.

(...)

DVZ besluit dienaangaande dat hoewel het vaststaat dat betrokkene op heden psychologische problemen heeft en hiervoor in België behandeld wordt, hij het niet aannemelijk kan maken dat hij als een gevolg van deze problemen niet zou kunnen terugkeren naar Cyprus om daar zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden. Betrokkene kan het op basis van de thans voorgelegde stukken – waaruit enkel kan blijken dat hij op heden een medische behandeling krijgt – niet aantonen dat hij in Cyprus geen medische behandeling zou kunnen krijgen. Derhalve is er geen schending in de zin van artikel 3 EVRM.

(...)

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.”

Door in zijn verzoekschrift andermaal te benadrukken dat hij in België nauwgezet opgevolgd wordt door een psycholoog en een psychiater, werpt verzoeker geen ander licht op voormelde beoordeling. Hij toont geenszins aan dat de door hem benodigde zorgen en medicatie voor hem niet beschikbaar en toegankelijk zijn in Cyprus.

4.3.7.5. Op de dag van de terechtzitting legt verzoeker twee stukken neer, beide gedateerd op “11 februari 2025” (sic). Uit de inhoud van deze documenten blijkt onmiskenbaar dat er sprake is van een materiële vergissing, nu daarin wordt verwezen naar feiten en gebeurtenissen uit 2026, zodat moet worden aangenomen dat de stukken in werkelijkheid zijn opgesteld op 11 februari 2026.

De nieuwe stukken betreffen een overzicht van verzoekers consultaties bij de psycholoog en de psychiater en een attest van de vzw Ulysse, dat werd opgesteld nadat verzoekers psycholoog verzoeker op 10 februari 2026 heeft bezocht in het gesloten centrum. Tijdens dit bezoek werd vastgesteld dat verzoeker “*souffre d'idées suicidaires et d'hallucinations auditives*” en dat zijn psychologische toestand sinds 9 december 2025 is verslechterd. Tevens wordt melding gemaakt van een onderbreking van de voorgeschreven medicamenteuze behandeling in het gesloten centrum, dit doordat verzoeker er niet in zou slagen zich te conformeren aan de interne regels van het centrum, die vereisen dat hij voor 10 uur opstaat om zijn medicatie in ontvangst te nemen. Er wordt voorts gesteld dat een psychiatrische interventie noodzakelijk is teneinde de nood aan hospitalisatie te evalueren. Er wordt besloten dat de omstandigheden in het gesloten centrum niet compatibel zijn met de vereiste psychiatrische behandeling en dat verzoeker onmogelijk kan reizen.

Hoewel verweerder op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing op 3 februari 2026 uiteraard geen rekening kon houden met de bevindingen in het thans voorliggend attest van 11 februari 2026, is de Raad in het kader van onderhavige procedure ertoe gehouden op grond van artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet *ex nunc* rekening te houden met alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die waaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van grondrechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM, waaronder artikel 3 van het EVRM.

Ter terechtzitting benadrukt de raadvrouw van verzoeker dat uit het attest van 11 februari 2026 naar voren komt dat verzoeker thans niet geschikt wordt geacht om te reizen. Verweerder antwoordt hierop dat verzoeker op 23 december 2025 door een centrumarts geschikt werd bevonden om in het gesloten centrum te verblijven en niet leed aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM.

De Raad benadrukt dat niet wordt betwist dat verzoeker reeds lange tijd met psychologische problemen kampt, en hiervoor opgevolgd wordt door een psychiater en psycholoog. Het door verzoeker voorgelegde attest van psychologische opvolging van 15 juli 2025, opgesteld door een klinisch psycholoog en een psychiater verbonden aan de vzw Ulysse, en het overzicht van 29 oktober 2025 van zijn sinds 26 augustus 2024 tweewekelijkse consultaties bij de psycholoog en de sinds 19 februari 2025 maandelijks consultaties bij de psychiater bevestigen dat verzoeker in psychologische behandeling was, alleszins tot 29 oktober 2025 en sinds 19 februari 2025 ook in psychiatrische behandeling was, alleszins tot 26 augustus 2025.

De Raad dient vast te stellen dat uit het medisch verslag van de centrum-arts van 23 december 2025 (AD, stuk 226) evenwel niet blijkt dat de arts in kwestie kennis had van en rekening heeft gehouden met de medische voorgeschiedenis van verzoeker, in het bijzonder van het feit dat verzoeker in het kader van zijn zesde verzoek om internationale bescherming melding heeft gemaakt van psychische problemen, dat hij hiervoor psychologisch en psychiatrisch werd opgevolgd alsook medicatie diende in te nemen, en dat hij dienaangaande medische stukken had voorgelegd. Integendeel, de daartoe voorziene rubrieken in het standaardformulier, met name *“Deze persoon volgt een medische behandeling sinds (...) Deze behandeling vormt bezwaar / vormt geen bezwaar / vormt een tijdelijk bezwaar tot (...)voor de verwijdering.”* en *“Deze persoon volgt een psychiatrische behandeling sinds (...)De voortzetting van de behandeling in het centrum werd bevestigd door de behandelende psychiater.”* werden niet aangekruist noch ingevuld. Aldus kan niet blijken dat de centrum-arts kennis had van de geestelijke gezondheidstoestand van verzoeker, noch kan blijken dat hij de medische stukken die verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming had ingediend in rekening heeft gebracht bij zijn beoordeling dat verzoeker geschikt is om in het centrum te verblijven en dat hij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM. Er worden in het attest ook geen verdere vaststellingen gedaan betreffende de mogelijkheid voor verzoeker om te reizen gelet op verzoekers gezondheidstoestand.

Daar waar verweerder ter terechtzitting citeert uit het arrest van de Raad van 30 januari 2026 en stelt dat ook hieruit blijkt dat verzoeker in staat wordt geacht te reizen, dient erop gewezen te worden dat de Raad zich in zijn arrest met nummer 340 377 niet uitspreekt over de vraag of verzoeker effectief medisch geschikt is om verwijderd te worden van het Belgische grondgebied. Het oordeel van de Raad had bovendien enkel betrekking op de beschikbaarheid en toegankelijkheid van medische zorgen in Cyprus. Dit heeft betrekking op de situatie na repatriëring van verzoeker.

Uit het door verzoeker neergelegde attest van opvolging van 11 februari 2026 blijkt dat de tweewekelijkse consultaties bij de psycholoog ook na 29 oktober 2025 werden verdergezet en dit tot 9 december 2025, zijnde twee weken voordat verzoeker op 23 december 2025 werd overgebracht naar het gesloten centrum, zodat genoegzaam blijkt dat verzoeker tot kort voor zijn vasthouding psychologisch werd opgevolgd. Daarenboven dient de Raad vast te stellen dat uit het attest van de vzw Ulysse van 11 februari 2026 blijkt dat de door de behandelende psychiater voorgeschreven medicamenteuze behandeling in het gesloten centrum kennelijk niet werd voortgezet. In het attest wordt immers melding gemaakt van een onderbreking van de medicamenteuze behandeling, waarbij wordt aangegeven dat verzoeker zijn medicatie niet zou ontvangen wegens het niet naleven van interne centrumregels, met name de verplichting om zich vóór 10 uur aan te melden om zijn medicatie in ontvangst te nemen. Deze vaststelling berust niet louter op de verklaringen van verzoeker zelf. In het attest wordt immers uitdrukkelijk vermeld dat deze informatie zou zijn bevestigd door een in het centrum aanwezige verpleegster. Hoewel de in het attest gesignaleerde moeilijkheden, met name de onderbreking van de medicamenteuze behandeling ingevolge de praktische modaliteiten van toediening die gelden in het gesloten centrum, in hoofdzaak betrekking hebben op de omstandigheden in en de interne organisatie van het gesloten centrum, en deze op zich niet toelaten te besluiten dat verzoeker bij terugkeer naar Cyprus verstoken zou blijven van de noodzakelijke medische zorgen, zijn de hierin vermelde vaststellingen niet zonder belang. Indien de voorgeschreven medicatie effectief niet werd toegediend, kan dit immers een rechtstreekse impact hebben op de stabiliteit van verzoekers psychische toestand en op de beoordeling van zijn actuele geschiktheid om te reizen. Dit klemt des te meer nu in het attest van 11 februari 2026 melding wordt gemaakt van een verslechtering van verzoekers geestelijke gezondheidstoestand sinds 9 december 2025, alsook van suïcidale gedachten.

De Raad heeft als rechter slechts beperkte mogelijkheden om zelf een doorgedreven feitelijke beoordeling te maken van de medische problematiek van verzoeker en van de vraag of verzoeker zich in een geval bevindt zoals omschreven in de voormelde rechtspraak van het EHRM. Hij is immers geen arts, en beschikt in deze fase van het geding slechts over beperkte informatie. De Raad kan zich, voor wat betreft het beoordelen van de ernst van de medische problemen waarmee verzoeker kampt, dan ook niet in de plaats stellen van de psycholoog die voormeld attest heeft afgeleverd, noch beschikt hij over de vereiste medische expertise om te kunnen bepalen of verzoeker medisch geschikt is om te reizen. Thans kan de Raad slechts vaststellen dat uit het attest van 11 februari 2026 naar voren komt dat verzoeker met suïcidale gedachten kampt, dat de medicamenteuze behandeling die was voorgeschreven door een psychiater niet werd voortgezet, en dat volgens de behandelende psycholoog, hierin bijgetreden door een psychiater, verzoekers actuele psychologische gezondheidstoestand van dien aard is dat het een contra-indicatie vormt om te reizen naar Cyprus. Er is op het ogenblik van de terechtzitting van 12 februari 2026 dan ook op het eerste zicht geen

duidelijkheid over de wijze waarop de continuïteit van de voorgeschreven medicamenteuze behandeling wordt gewaarborgd, noch over de actuele medische geschiktheid van verzoeker om te reizen, en/of er gelet op de geschetste geestelijke gezondheidstoestand van verzoeker concrete voorzorgsmaatregelen moeten getroffen worden bij een effectieve overdracht. Het komt aan verweerder toe om iedere ernstige twijfel weg te nemen omtrent de weerslag van de verwijdering op de gezondheidstoestand van verzoeker, onder meer door duidelijkheid te verschaffen over diens actuele medische geschiktheid om te reizen en over de eventueel te nemen voorzorgsmaatregelen.

De Raad benadrukt dat hij in de huidige fase van het geding de nodige voorzichtigheid aan de dag moet leggen, en als hij op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat het middel ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kortgeding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

4.3.7.6. Verzoeker blijkt in deze fase van het geding een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM te hebben die de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing in de weg staat.

4.3.7.7. De verweernota van de verwerende partij laat niet toe anders te besluiten.

4.3.7.8. Het eerste middel is in de besproken mate ernstig. Op de overig aangevoerde schendingen moet zodoende niet meer worden ingegaan.

4.3.7.9. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde, om over te gaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden akte, is bijgevolg voldaan.

4.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

4.4.1. Conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet is de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd, gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

4.4.2. Verzoeker voert onder meer aan dat hij door de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing tot teruggrijping een ernstig risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM.

4.4.3. Gelet op de beoordeling van de ernst van het middel dat raakt aan het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM, is voldaan aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

4.5. Uit het geheel van de overwegingen die voorafgaan, volgt dat is voldaan aan de drie voorwaarden om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te bevelen van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugleiding naar de grens.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot teruggrijping (bijlage 11) van 10 april 2025 wordt bevolen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend zesentwintig door:

K. ALLYNS,
M. HEIRBAUT,

De griffier,

M. HEIRBAUT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
toegevoegd griffier.

De voorzitter,

K. ALLYNS